

[Lone Dybkjær]

jeg sådan set også enig i, at det er vigtigt, at handelsaftalerne bliver bragt på plads på en sådan måde, at udviklingslandene får en ordentlig placering.

På konferencen i Rio blev det endnu en gang slået fast, at man skulle nå målsætningen på 0,7 pct. af BNP. Det er jo sørgeligt, at man skal blive ved at gentage det, og at de rige lande – bortset fra 4-5 stykker – overhovedet ikke er kommet op på det endnu. Vi skal gøre os klart, at hvis vi skal løse problemerne, er det helt nødvendigt, at også de store lande kommer til. Derfor er det selvfølgelig flot, at Danmark netop nu er nået op på 1 pct. af BNP, og at vi også allerede har vedtaget, at vi skal nå op på den næste målsætning, nemlig 0,5 pct. af BNI inden år 2000; det kan vi godt være bekendt. Der er et radikalt beslutningsforslag til debat senere på dagen, så jeg skal ikke komme nærmere ind på det nu.

Så skal jeg sige et par ord om den danske indsats. Nogle ordførere har været inde på, at man skal overflødiggøre Miljøministeriet. Jeg skal ikke sige, at jeg ikke forstår tankegangen, for jeg tror faktisk, at jeg selv lancerede den model, lige da jeg var tiltrådt som miljøminister, men jeg blev også klar over, at den ikke kunne bruges, så jeg sagde faktisk noget andet, nemlig at vi skal have et miljøministerium, der er parallelt med et finansministerium.

Nu kan man selvfølgelig sige, at det ikke går alt for godt for Finansministeriet i øjeblikket. Det har nogle alvorlige budgetproblemer, men det skyldes netop, at Miljøministeriet ikke er blevet parallelt med Finansministeriet, og det skal jeg vende tilbage til om et øjeblik.

Når jeg mener, at det er vigtigt, at vi fastholder terminologien om, at Miljøministeriet skal være parallelt med Finansministeriet, er det selvfølgelig ikke, fordi de enkelte ministerier ikke skal have deres egen miljømæssige målsætning – for det er helt nødvendigt – men jeg vil alligevel vove den påstand, at der går et par år – for ikke at sige flere – inden de enkelte ministerier kommer i, hvad vi kunne kalde økologisk balance, og i hvert fald i den periode er det nødvendigt med en minister og et ministerium, der hele tiden overvåger, følger og frem for alt sørger for opfølgning af konkrete initiativer; det er også det, der er udmøntet i dagsordensforslaget.

Det er rigtigt, at de enkelte ministerier skal have deres egen målsætning, men det er også nødvendigt, at der er en overordnet målsætning, og det var grunden til, at Det Radikale Venstre var imod den form, Øresundsbeslutningen fik. Vi kunne måske godt have accepteret en fast forbindelse, hvis vi havde kunnet se, at andre ministerområder havde reduceret deres miljøforurening tilsvarende. Det er altså helt afgørende, at vi, om jeg så må sige, får klargjort et eller andet loft over den forurening, vi nu engang har – jeg ved godt, det er æbler og pærer, vi skal sammenligne – og samtidig sikrer os en plan, der gør, at tingene bliver nedtrappet.

Når jeg mener, at finansministeren ikke kan løse sine problemer, uden at miljøet inddrages, er det, fordi vi ikke kan blive ved at køre videre med de vækstmålsætninger og den filosofi, som ligger i det, og her er jeg også enig i det, SF på et tidligere tidspunkt har sagt. Jeg tror faktisk kun, at finansministeren kan løse sine problemer ved et tæt samarbejde med bl.a. Miljøministeriet, Skatteministeriet, Industriministeriet og Arbejdsministeriet for blot at nævne nogle; der er sikkert flere ministerier, f.eks. Trafikministeriet.

Ud over den direkte opfølgning af handlingsplaner og den slags forestår der altså en skatteomlægning. Hvis vi ikke lægger mere skat på ressourcer, får højere miljøafgifter og mindre skat på arbejde, kan vi ikke løse miljøproblemerne, og jeg føler mig helt overbevist om, at vi heller ikke vil kunne løse vores økonomiske problemer. Så jeg synes egentlig, at vi igen skulle prøve at diskutere om ikke salg af så i det mindste pris på forureningstilladelser – også med Industriministeriet.

Jeg må i dag konstatere, at begrebet salg af forureningstilladelser er en forkert lancering. Man mener ikke, at man skal kunne betale sig fra at forurene, men herre du milde, i dag er det gratis at forurene. Der er ingen, der i vore dage betaler for at forurene; man får en forureningstilladelse eller en udledningstilladelse, men hvis man skulle betale pr. kg forurening, ville incitamentet være meget stærkere til, at man nedbragte sin forurening, og det tror jeg ville være en god idé.

Herudover er det naturligvis også vigtigt, at vi gør os klart, hvad den store forskel på atomtruslen og miljøudfordringen er. Atomtruslen